

fæller i det høje Landsting, de, der stode paa, at det ærede Medlem fra Ringkøbing endnu havde sin gamle Magt og Indflydelse. Det ærede Medlem skulde have lært af de to Landstingsmænd, Føreren for det moderate Højre i Landstinget og Føreren for de Frikonservative, at den Tid er forbi — og Gudskelov uigenkaldelig forbi — da det ærede Medlem fra Ringkøbings Villie er Lov i dette Ting, i den danske Rigsdag og i det danske Folk. Og det ærede Medlem, der nu knytter sin Skæbne til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) risikerer . . . . (*Berntsen*: Han risikerer at gaa under). Det ærede Medlem siger det fuldkommen rigtigt. Det ærede Medlem har nu i Dag opdaget, hvad det var for en skæbnesvanger Fejl, han begik, da han satte sit Navn ved Siden af det ærede Medlem fra Ringkøbing under denne Forespørgsel. Han burde have tænkt sig lidt nærmere om; han kunde have konfereret med sine Meningsfæller. Det vilde have været særdeles klogt. Saa kunde det ærede Medlem ogsaa have sparet sig for den Tort, der i Dag er overgaaet ham, at Kultusministeren har grebet ham i et Par meget grove Uvidenhedssynder. Saa kunde det ærede Medlem have sparet sig for den Tale, som ogsaa han maatte holde i Dag — noget skulde der jo siges, og saa blev det da ogsaa derefter — hvor han talte om dette Cirkulære som det mest skødesløse, han nogen Sinde havde set; hvorved han imidlertid ikke kunde andet end bringe i Erindring hos alle os Tingmænd et Cirkulære, som vi debatterede for ikke saalang Tid siden, og som jo dog var, jeg vil ikke sige nok saa skødesløst, for jeg erkender, at Ministerens Forsvar for det her omhandlede Cirkulære var meget godt, men saa skødesløst, saa jeg ikke har set noget mere skødesløst. Det var det Cirkulære med det ærede Medlem fra Assens's Navn under om den kommunale Skattelov, der var af den Art — jeg brugte det Udtryk i sin Tid, at det var saa splintrende, flintrende — jeg skal forskaane Dem for Resten — forkert, at det ærede Medlem 14 Dage efter maatte æde det hele i sig og kassere det som fuldstændig umuligt. Det ærede Medlem skulde være lidt angst for at stemple Cirkulærer som skødesløse, naar han har en saadan Fortid paa dette Omraade, som han har.

Ja, hermed tror jeg, jeg kan slutte. Jeg vil kun sige, at efter min Mening er dansk Kirkepolitik kommen ind i et udmærket godt Spor. Jeg tror, det har vakt Glæde i alle frisindede baade kirkelige og

borgerlige Kredse Landet over, at hele den Retning, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) vilde have os ind i, nu er spærret, og at der er Mulighed for at komme ind i en bedre Retning. Det, vi skulle frem imod nu, er en Præstevalglov i Forbindelse med en Præstelønningslov.

Til Slutning skal jeg kun sige, at jeg glæder mig ogsaa over, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) herved have naaet — det er det eneste Gode, de have naaet udover at konstatere deres egen Fiasko, hvad der ogsaa er et Gode —, at vi have faaet Præcedens for, at Forespørgsler skulle besvares hurtigt. Jeg takker den højtærede Kultusminister for, at han saa hurtigt har erklæret sig rede til at svare paa denne Forespørgsel, knap en Uge efter at den var stillet. Derved have han og den Regering, hvortil han hører, slaaet en god parlamentarisk Praksis fast, at Forespørgsler skulle besvares og besvares hurtigt. Vi have tidligere fra vor Side stillet Forespørgsler, som have ligget i Maaneder, ja, en enkelt et halvt Aar, uden at det ærede Medlem og hans Parti have været saa grundlovstro, at de anerkendte, at naar Grundloven siger, at man har Ret til at stille Interpellationer, er det Meningen, at de skulle besvares. Det er det gode, der er kommet ud af denne Forespørgsel, at vi derved have faaet slaaet fast, at Forespørgsler skulle besvares hurtigt, og jeg haaber, det maa blive en almindelig Praksis baade for denne Regerings og for eventuelle følgende Regeringers Vedkommende.

Dagsordenen er af den Art, at jeg antager, den maa finde Tilslutning fra alle Sider, saa jeg har ingen Grund til at opholde mig videre ved den.

Røde: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som jo er en stor Ynder af det latinske Sprog, kender sikkert den Sentens, der siger, hvad der skete, da Bjergene lavede til Barsel: da fødtes der en ynkelig lille Mus — man kunde maaske i dette Tilfælde, da Talen er om det ærede Medlem fra Ringkøbing, sige, at det var en død Mus. Det er jo nemlig meget rigtigt, hvad der blev sagt af den ærede sidste Taler, at der ikke har været gjort Reklame for dette Forslag andre Steder end af det ærede Medlem og i hans egen Presse, men der har der ogsaa været gjort ganske overordentlig stærk